

Heide [VERTELT]

www.heidevertelt.be

302

26 oktober 2025

De Vlaamse Oostfrontstrijders!

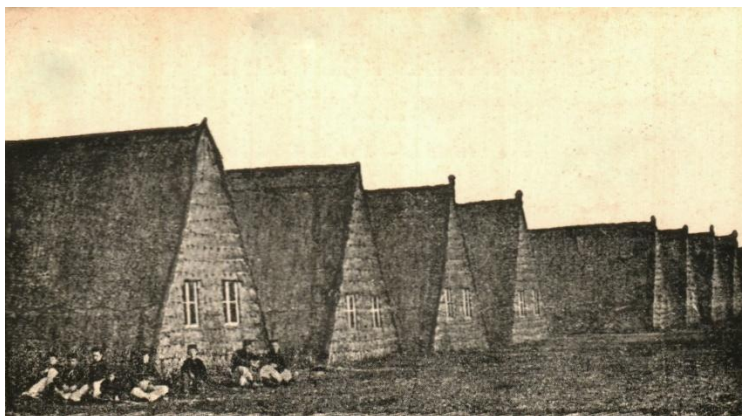
In twee afleveringen brengen wij het verhaal van de Vlaamse Oostfrontstrijders zoals het opgetekend is door onze oud-bewoner van Heide, François Overlaet. Hij schreef het speciaal voor de lezers van Heide vertelt:

Voor 'Heide vertelt'?

Op 20 oktober vieren wij nogmaals de bevrijding van Kalmthout van het nazibewind. Tegenwoordig wordt de godsdienst in Rusland weer gebruikt om slachtpartijen te verrechtvaardigen, zoals door de nazi's. Ik zie nog op de gordel van de nazisoldaten die in het huis van onze buurman legerden: "God mit uns"...

De repressie.

Toen op 4 september 1944 de Britten en de Amerikanen Brussel bereikten en de Duitsers op de vlucht waren gaven veel collaborateurs zich rekenschap dat hun leven op het spel stond en meerdere van hen vluchten naar het Oosten om aan de vergelding van hun Belgische landgenoten te ontsnappen. Sommigen gaven zich rekenschap dat ze konden gestraft worden in België. Ongeveer 100.000 Belgische collaborateurs werden gestraft. Hun burgerrechten werden ontnomen. 242 collaborateurs werden gefusilleerd, waaronder 237 Belgen. Sommige Oostfrontstrijders werden geïnterneerd en onder rijkswachtbegeleiding te werk gesteld in de koolmijnen van Limburg. In Beverlo was er een groot interneringskamp voor hen opgericht. De radio en de pers waren terug vrij en gaven na enkele jaren relaas van wat er onder de oorlog gebeurd was in de concentratiekampen..., onder andere in Auschwitz en Bergen-Belsen. En hoe de nazi's door de oorlog hun plan hadden trachten te verwezenlijken: de "minderwaardige rassen" uit te roeien om "Lebensraum" te scheppen voor het Derde Rijk... Maar blijkbaar wisten de Oostfrontstrijders daar niets van. Ze vochten voor hun leven aan het front. Maar dat had niets te maken met een "kruistocht" of een "Guldensporenslag".

RECLAME

Bereik met "HEIDE VERTELT" 1500 lezers
uit Heide en omgeving, zo rendeert jouw
reclame nog meer !

Info: louis.vandenbuijs@heidevertelt.be

De geschiedenis van de Vlaamse oostfrontstrijders

Enkele maandenlang heb ik deze zomer gegevens gezocht om te kunnen begrijpen wat de jonge Vlaamse Oostfrontstrijders motiveerde gedurende de laatste wereldoorlog. Om zo een totaalbeeld te kunnen schetsen over hun interpretaties en wapenfeiten. Ik resumeer hier enkele gegevens, voornamelijk over de belevenissen van het "Vlaams Legioen" en van vele andere Vlaamse Oostfrontstrijders die ingezet werden tot op het einde van de tweede wereldoorlog. Dat schetst ook de praktijken van het Rode Leger van toen en van tegenwoordig... Maar in de vele brieven en andere historische gegevens vond ik nergens de honger als motivatie ... Vele gezinnen hadden minstens 5 tot 10 kinderen op te voeden in oorlogstijd! Denken we aan de Hollanders die op het einde van de oorlog hun bloembollen opaten om te overleven... In 1940 was Vlaanderen voor 90 % katholiek. De katholieken waren toen erg geschokt door wat er gebeurde gedurende de Spaanse burgeroorlog, waar de "*Republikeinen*", communisten gesteund door Rusland, toen ongeveer 6500 priesters en nonnen gruwelijk gemutileerd of verkracht hadden alvorens ze te vermoorden. Franco had Hitler te hulp geroepen door onder andere Gernika-Lumo te bombarderen. De Russen, en de "*Communistische Internationale*", die zoals Karl Marx de godsdienst bestempelden als "*opium voor het volk*", trachtten de wereld te veroveren. Het Rode Leger viel Finland aan. Toen de Duitsers in 1939 Polen aanvielen, veroverden de Russen de Baltische staten en de Oostkant van Polen. Dat wekte grote onrust in België. Vele Vlamingen verlangden tevens naar meer Vlaamse onafhankelijkheid en eerbied voor hun taal en hun godsdienst. Het monument in Diksmuide "*Alles voor Vlaanderen Vlaanderen voor Kristus*" was gedynamiteerd geweest... Zij zongen "*Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen*" (dus niet van België). Na de eerste wereldoorlog was een nieuwe beweging opgericht: de

"*Frontbeweging*". Die leidde tot de oprichting van nationalistische partijen waarvan de grootste: het "*Vlaams-Nationaal-Verbond (VNV)*", "*De Vlag*", en de "*Grijze Brigade*" die later de paramilitaire "*Werfbrigade*" werd genoemd. De Duitse bezetter wist dat. Onmiddellijk speelden de Duitsers in op die Belgische en Nederlandse godsdienstige motivaties om aan een "*kruistocht*" deel te nemen tegen het Russische goddeloze communistische regime. Alsof dat de echte beweegreden was van de nazi's... De nazi's konden de naïviteit van vele Vlamingen uitbuiten. Het was vooral Heinrich Himmler, de handlager van Hitler, stichter van de Gestapo en van de fanatieke nazi SS-eenheden die er van profiteerde om vanaf 1940 Vlaamse en Nederlandse rekruten te ronselen voor zijn speciale "*SS-Freiwilligen-Standarte-NordWest*"; waarin eveneens Scandinavische vrijwilligers bij waren. In Vlaanderen reageerde het VNV door zijn leden aan te zetten om zich aan te sluiten bij een eigen "**Vlaams legioen**". Alle vrijwilligers werden onmiddellijk – en zonder uitzondering – ingelijfd in de door Heinrich Himmler opgerichte Waffen-SS onder bevel van Duitse nazi-officieren, en dus niet in de officiële Duitse Wehrmach. Heinrich Himmler zorgde er voor dat de vrijwilligers voor het Oostfront niet te weten kwamen dat hij reeds vanaf 1934 de "*Doodskop-SS-eenheden*" had opgeleid om als brutale cipiers in de concentratiekampen van Dachau, Sachsenhausen en Buchenwald terreur te zaaien. Daar waren reeds duizenden Duitse politieke gevangenen opgesloten. En eveneens dat niemand in Vlaanderen de gruwelen te weten zouden komen wat er door zijn "*Einsatzgruppe*", de mobiele eenheden voor uitroeiing van Joden en Zigeuners, uitgevoerd werd door SS-nazi-soldaten.

De rekrutering voor een zo gezegde 'kruistocht'

Op 22 juni 1941 valt Duitsland de Sovjet Unie aan. Dat motiveerde eens te meer vele Vlamingen van het VNV om de Duitse soldaten te vervoegen om met hen de "*Kruistocht*" te beginnen tegen de "*goddeloze rode bedreiging*"... In Gent kwamen een duizendtal Vlaamse jongeren zich aanmelden om opgenomen te worden in de Waffen-SS. Maar wegens de strenge selectie werden er toen slechts 405 ervan uitgekozen.

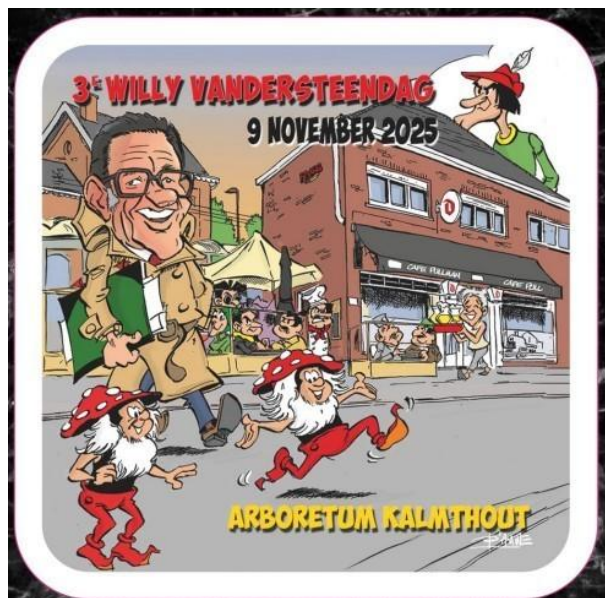
Want Heinrich Himmler verkoos enkel jongeren van 1m80 en zonder bril... (terwijl hij zelf amper 1m72 lang was en een brilletje droeg). De Vlaamse rekruten werden dadelijk naar een Poolse kazerne gestuurd voor militaire training. In hun naïviteit hadden ze Vlaamse leeuwenvlaggen meegenomen waardoor ze door hun Duitse officieren bespot werden, die hun vlaggen vertraptten. Zodanig dat Heinrich Himmler zelf het *"Vlaams Legioen"* te hulp kwam. Dankzij hem mochten zij de naam *"SS-Legioen Flanders"* van hun eenheid behouden. Ze mochten zelfs een klein Vlaams leeuwke op hun kraag naaien en dat mochten ze dragen tot in april 1943. Van die eerste *"Legioensoldaten"* zouden er een jaar later slechts een vijftal overleven. Het *'Vlaams Legioen'* werd herhaaldelijk bijgevuld met nieuwe vrijwilligers zodat het steeds de sterkte van ongeveer 400 man bedroeg. Op 10 november 1941, na hun militaire training, werden ze naar Rusland ten zuiden van Leningrad (Sint-Petersburg) gestuurd, om er de belegering van te versterken. Het Duitse leger had die stad omsingeld om er de bevolking uit te hongeren en tot overgave te dwingen. Het beleg van Leningrad zal er 900 dagen aanslepen. De ijzige winter begon reeds vroeg in november met sneeuw en tot 20° onder nul. Het Vlaams Legioen werd naar een frontlinie langs de rivier Wolshow gestuurd waar ze in de bossen Russische partizanen moesten uitschakelen. Die partizanen schuimden de dorpen af voor voedsel. Die partizanen werden beschouwd als bandieten door de Russische dorpelingen, waarvan de burgemeesters soms hun schuilplaatsen kwamen verklikken aan het Vlaams Legioen. Voor het Vlaams Legioen was het dus kinderspel om die op te sporen en aan de Duitsers over te leveren, die ze zonder proces neerschoten of ophingen. Maar dat deed reeds het negatieve beeld van de *'goddeloze Russen'* in vraag stellen. Waar verscholen zich die *'goddeloze Russen'*? De Duitsers, gedrild op Pruisische manier, hebben zo de bekwaamheid van het *'Vlaams Legioen'* getest vooraleer het aan het echte front in te zetten. Het *'Vlaams Legioen'* werd daarin vervoegd door een brigade van Nederlandse en Noorse vrijwilligers en door de *"Azul-divisie"* van Spanje, gestuurd door de dictator Franco die Hitler zo wenste te bedanken. Terwijl de Duitse Wehrmacht, na zijn blitzkrieg, vastliep voor Moskou, trachtte het Rode Leger nu hardnekkig de omsingeling van Leningrad te doorbreken en daarvoor werd die zonder ophouden voorzien van de nodige wapens en munitie.

(bijdrage van François Overlaet, wordt vervolgd. Foto's: kamp Beverlo en oorlogsmonument in Diksmuide)

Jan Francken pakt sterk uit met 3de Willy Vandersteendag.

Een lange voorbereiding is er ook dit jaar weer aan vooraf gegaan. Jan Francken, onze Kalmthoutse stripfanaat, heeft niets onverlet gelaten om van de derde Willy Vandersteendag op zondag 9 november iets groots te maken. Suske en Wiske zijn als het ware erfgoed, zeker voor Kalmthoutenaren, maar net zo goed voor de vele stripfanaten. In de Balkenzaal van het Arboretum kan men op 9 november van 10 tot 17u terecht voor de stripbeurs, 50 kavels worden om 10u30 ook geveild. Daarnaast zijn er ook signersessies met Jeff Broeckx, d' Auwe, Christian Verhaeghe en Water Van Gasse (van 14 tot 16u). Naar aanloop van deze dag werd ook een beeldje uitgebracht, het is het derde al in de rij, meteen ook het laatste. Het is een exclusieve *"Parastone-sculptuur"* geworden. Het beeldje kreeg als naam mee *"sporend naar de Puperen heide"*. De figuren Suske en Wiske keren terug naar de Belle époque periode toen Heide een populaire trefplaats werd voor het toerisme, vooral door de spoorlijn 12! Het beeldje heeft dan ook heel wat verwijzingen naar deze nostalgische periode: de stoomtrein 29013 (een exacte replica), het opschrift *"station heide"*, paaltje 35 verwijzend naar de Heidestatiestraat, de heikneuter met stopbordje wat herinnert aan het manueel bedienen van de spoorwegovergangen. Onderaan krijgt het beeldje de tekst *"sporend naar de purperen heide"* mee. Het is een mooi beeldje geworden, klaar om een huiskamer van een Kalmthoutenaar, of een verzamelaar, op te fleuren. Het beeldje zelf wordt in 325 genummerde exemplaren uitgebracht met certificaat. Tijdens de stripdag is er nog meer. Er wordt ook een catalogoog te

koop aangeboden waarin verschillende kerstkaarten, welke binding hebben met de stripfiguren en Kalmthout, zijn opgenomen. Daarnaast is er ook een nieuwe kerstkaart gemaakt door striptekenaar Walter Van Gasse, een voormalig medewerker van de Studio Vandersteen. Op de kerstkaart staan het standbeeld van Suske en Wiske aan de spoorovergang en het station van Heide centraal. Christian Verhaeghe zorgde voor een ex-libris naar aanleiding van 80 jaar Suske en Wiske, op de schitterende tekening vinden we alle figuren terug uit de stripverhalen rondom het beeld van de meester met Heide-station in de achtergrond. Ook tekenaar d'Auwe maakte twee mooie tekeningen die te koop worden aangeboden. De eerste tekening laat de stripfiguren leven aan het Arboretum tijdens de Belle Epoque periode met de stoomtrein in aantocht. De tweede tekening is

gemaakt in dezelfde buurt, het stelt café Pullman voor. Deze tekening werd gebruikt om er “bierkaartjes” van het maken. Je kan deze ook vinden in café Pullman zelf. Naast al deze nieuwigheden is de Kalmthoutse stripbeurs nog zoveel meer en vind je er ongetwijfeld alles terug wat al is verschenen over de vele striphelden!

Opera met een Kalmthouts tintje!

Hou je van opera, of heb je nog nooit live een opera meegemaakt? Hier een tip voor een opera die twee lijntjes heeft met Kalmthout. De componist van de opera, Osama Abdulrasol, is de schoonzoon van An Zeldenrust en Jan Schoeters uit de Kijkuitstraat. Hij is een veelgevraagd solist en speelt hier in zijn eigen compositie ook mee op zijn qanun. Eén van de acteurs (niet zanger) is Jeroen Van der Ven (bekend van Salamander, Undercover, Rough Diamonds, Lost Luggage ...), hij is de zoon van Herman en Jo Stevens (+ 2012).

“Barzakh” is een Arabisch woord en slaat op de grensruimte tussen twee werelden waarin gestorven zielen in slaaptoestand moeten wachten op een laatste oordeel voor ze verder kunnen reizen. Het is een herkenbare situatie voor mensen die in voorarrest hun proces afwachten. Tijdens workshops in Belgische gevangenissen creëerde theatermaker Thomas Bellinck een nieuwe voorstelling. De opera Barzakh heeft als thema het leven in een gevangenis, met eigen verhalen van gevangenen. Componist Osama Abdulsarol, van afkomst een Iraakse qanûnspeler, vertaalde het materiaal uit de workshops naar muziek voor zangers en kamerorkest. Voor Osama is het zijn eerste opera-compositie.

Wie interesse heeft vindt alle verdere info op de site: <https://www.operaballet.be/nl/programma/seizoen-2025-2026/barzakh>. De voorstellingen gaan door van 10 tot 16 december.

(foto: oud Kalmthoutenaar Jeroen Van der Ven)

Foutje in het verhaal rond de herdenking!

Onze medewerker Wim Kuyps publiceerde vorige week een mooi artikel rond de herdenking van de bevrijding van Kalmthout. In de tekst werd vermeld “toont in arduin de figuren”, hier had eigenlijk moeten staan “toont op arduinen sokkel de figuren”! De figuren zelf op de arduinen sokkel zijn bronzen beelden.

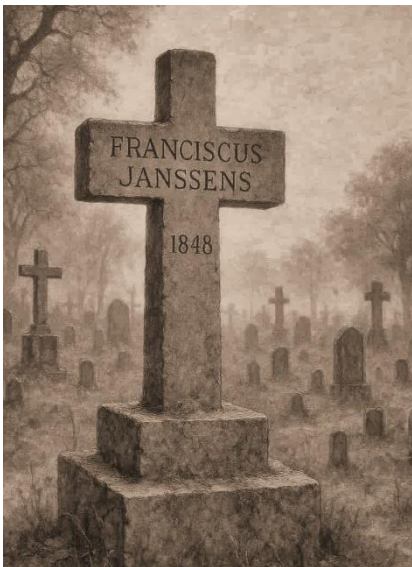
Van Allerheiligen tot Sint-Maarten

In het gehucht de Acht Zaligheden, aan de zandwegen, lag het huis van de familie Janssens. Een laag hoeve met een strooien dak, een stoof in het midden en een kruisteken boven de deur. Vader Adriaan werkte bij de boer op de heidegronden, moeder Cornelia hield het huishouden gaande en grootmoeder Anna Catharina zat bij het raam, haar gezicht gegroefd, haar stem zacht, maar haar herinneringen scherper dan ooit. Ze hadden zes kinderen. De oudste zoon, Gerard, was veertien en hielp al op het veld. De jongste dochter Anna zat vaak op grootmoeders schoot, spelend met de plooiën van haar schort. Het was

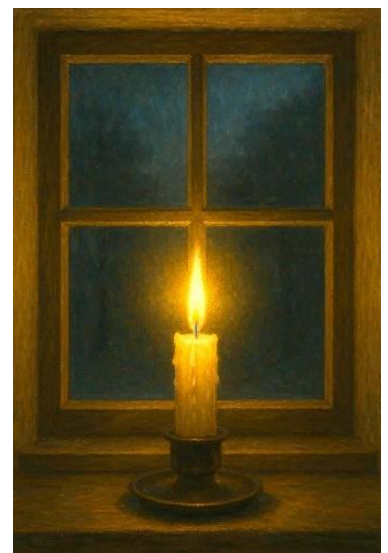
Hoeveke gezin Janssens in de Achthaligheden

eind oktober. De wind streek door de dennen en droeg de geur van nat zand, houtrook mee. In de verte klonk het ratelen van een kar over de kasseien. De lucht was grijs, maar niet triest, eerder verwachtingsvol, alsof de natuur zelf haar adem inhield. Cornelia stond in de deuropening en keek naar de lucht. *“Het zal morgen regenen,”* zei ze. *“Ge zult morgenvroeg moeten beginnen, Adriaan.”* *“Ik Zal het kerkhof wel op tijd klaar hebben,”* antwoordde hij. *“Gerard helpt mij met de schop.”* In huis heerste bedrijvigheid. De kinderen hielpen met poetsen, stoelen naar buiten, het witte zand gestreken, de koperen potten blinkend gepoetst. Op de tafel lagen verse chrysanten, wit en geel, die Cornelia van de buurvrouw had gekregen. Grootmoeder keek toe, haar handen rustend op haar wandelstok. *“Vanavond steken we een kaars aan,”* zei ze. *“Ge moogt de zielen niet in ’t donker laten dolen.”* Gerard trok zijn wenkbrauwen op. *“Denkt ge*

echt dat ze komen?” Ze glimlachte, maar haar ogen bleven ernstig. *“Ze komen niet zoals ge denkt, jongen. Ge voelt ze. In de stilte, in de tocht langs de deur, in de geur van de aarde als ge een graf maakt. Ze kijken of ge hen nog kent.”* Gerard zweeg. Er zat iets in haar woorden dat hem ontroerde, al begreep hij het niet helemaal. De volgende ochtend met Allerheiligen trok de familie Janssens vroeg naar de kerk van Calmpthout. De mist hing tussen de bomen, en de wind speelde met de kap van Cornelia's mantel. In de kerk was het vol. De klokken luidden plechtig, wierook steeg op in blauwe slierten. De kinderen zaten naast elkaar, hun handen gevouwen. Alleen Anna sliep tegen Cornelia's schouder. Na de mis ging iedereen naar het kerkhof. Adriaan droeg de schop, Gerard de zak met zand, Cornelia de bloemen. De graven van de familie lagen achteraan, bij de oude muur. De stenen kruisen waren groen van het mos, maar de naam nog leesbaar: Franciscus Janssens 1848. *“Vader, lees eens,”* vroeg de

kleine Ludo. Adriaan las langzaam, alsof hij het gebed zelf was: *“Heer, geef hem de eeuwige rust, en het eeuwige licht.”* Ze maakten het graf schoon, legden de bloemen neer, en staken een kaars aan. Thuis at men soep, brood en een stukje vlees. Maar die avond zette Cornelia een kaars op de vensterbank, *“Voor de zielen,”* zei ze eenvoudig. De tweede november, Allerzielen, was een stille dag, zonder haast. Adriaan ging naar de ochtendmis; Cornelia bleef thuis met de kinderen en grootmoeder. Ze bakte brood, maar liet één stuk apart liggen. *“Wat doet ge met dat brood?”* vroeg Gerard. Cornelia glimlachte. *“Dat is voor de arme zielen, grootmoeder wil het straks zegenen.”* 's Avonds gingen ze allemaal nog even naar het kerkhof. Overal flakkerden lichtjes voor de ramen. De lucht rook naar kaarsvet en chrysanten. Grootmoeder bleef wat achter. Ze fluisterde namen: haar man, haar zus, haar kind dat ze jong had verloren. Toen ze terug naar huis gingen, zei ze zacht: *“Ze zijn niet ver, weet ge. Ze*

luisteren nog. Tot Sint-Maarten mogen ze gaan waar ze willen." De dagen daarna leken trager te gaan. De wind bleef uit het noorden waaien, het licht werd korter, en de stilte die over de Acht Zaligheden hing, had iets heiligs. 's Avonds bleef Adriaan vaak bij het haardvuur zitten, terwijl de kinderen sliepen. Cornelia naaide, en grootmoeder vertelde verhalen van vroeger over het zielenluiden, over dwaallichten boven de hei, over boeren die in de nacht voetstappen hoorden langs hun deur. *"Ze doen geen kwaad,"* zei ze. *"Ze komen alleen kijken of ge nog bidt."* Cornelia knikte. *"En zolang we het licht branden, weten ze dat ze welkom zijn."* Elke avond brandde dat kaarsje op de vensterbank. Toen Sint-Maarten naderde, kwam er leven in het gehucht. De grote jongens zochten kreupelhout en takken bijeen en staken er grote vuren

mee aan. De kinderen maakten uitgeholde bieten en staken er kaarsjes in, rode, ronde lichtjes die de donkere avond deden glimlachen. Ze zongen aan de deuren: *"Sint-Maarten, Sint-Maarten, de koeien hebben staarten. De meisjes hebben rokjes aan, daar komt Sint-Maarten aan!"* De boeren gaven appels, noten, soms een muntstuk. Cornelia keek hen na, terwijl de kaars op de vensterbank nog één avond brandde. *"Vanavond mogen we ze uitblazen,"* zei ze tegen grootmoeder. *"Ja,"* antwoordde die zacht. *"Sint-Maarten deelt zijn mantel, en de koude wijkt. De zielen hebben hun rust gevonden."* Die nacht trok de wind door de dennen, maar niet dreigend, eerder zacht, alsof hij iets meenam dat niet meer hoefde te blijven. Adriaan keek nog één keer naar het haardvuur, en zei half tegen zichzelf: *"Ge zou haast geloven dat ze nu echt vertrekken, hé."* Grootmoeder glimlachte. *"Ze vertrekken niet,"* zei ze. *"Ze slapen. En ge voelt ze weer, als het hun tijd is."* De dagen na Sint-Maarten werden kouder. Op de velden lag rijp, en de lucht rook naar winter. Maar in huis was het warm, en er hing vrede alsof de stilte van de zielen was omgezet in rust voor de levenden. En elk jaar, als de bladeren opnieuw vielen en de lucht weer zwaar werd van mist, stak Cornelia het kaarsje opnieuw aan. Gerard, die

ouder werd, hielp zijn vader nog steeds met de schop. En grootmoeder Anna Catharina zat bij het raam, haar handen gevouwen, haar ogen gesloten, alsof ze de stemmen van de zielen hoorde die even kwamen groeten. Zo bleef het ritueel bestaan, jaar na jaar, tot ver voorbij hun tijd want in Kalmthout, in het gehucht Acht Zaligheden, wist men dat het licht van de doden ook het licht van de levenden was.

(Bijdrage van Wim Kuyps)

Buurtkoffie in Dennendael!

De volgende tweewekelijkse buurtkoffie in de wijk Dennendael gaat door op dinsdag 28 oktober om 14u. Deze maal is Erik Verpoort te gast. Samen met Wim van Looveren is Erik de organisator van de Kalmthoutse stratenloop, een jong evenement dat in de lift zit. Erik is sinds kort ook de nieuwe secretaris van de gemeentelijke sportraad. Iedereen is van harte welkom, de koffie of een andere drank staat klaar!

Leo & Leon zijn terug

De twee leeuwen zijn opnieuw in beeld. Vanaf hun vertrouwde plaats kunnen zij weer met trots de omgeving bewaken met de nieuwe voordeur die tussen beide leeuwen in werd geplaatst.

(Bijdrage van Paul Witters)

Nieuwe podcast “De Laatste Klant”

Roosendaal, vrijdagavond 9 april 1915.

(bijdrage Paul Witters)

Net voor sluitingsuur in het likeurwinkeltje van Jantje Vermeulen. De bel tikt na wanneer een lange man in een grijze jas binnenstapt. Mie Katrien, de achternicht van Jantje, kijkt op van achter de toog. Dan zwaait de deur opnieuw open. Een tweede man. Twee schaduwen in één kleine winkel, tussen flessenlikeur en het matte licht van de gaslamp. Vanaf dat moment krijgt de avond een noodlottige wending. Wie waren die mannen? Waarom juist dát moment, op die plek? In onze nieuwe aflevering van *Over de Meet* reconstrueren we wat er op die noodlottige avond gebeurde en hoe het uiteindelijk afliep.

 Luister nu naar de nieuwe aflevering van *Over de Meet*,
#OverdeMeet #Roosendaal #Waargebeurd #Grensstreek #Podcast
#Grensverhaal

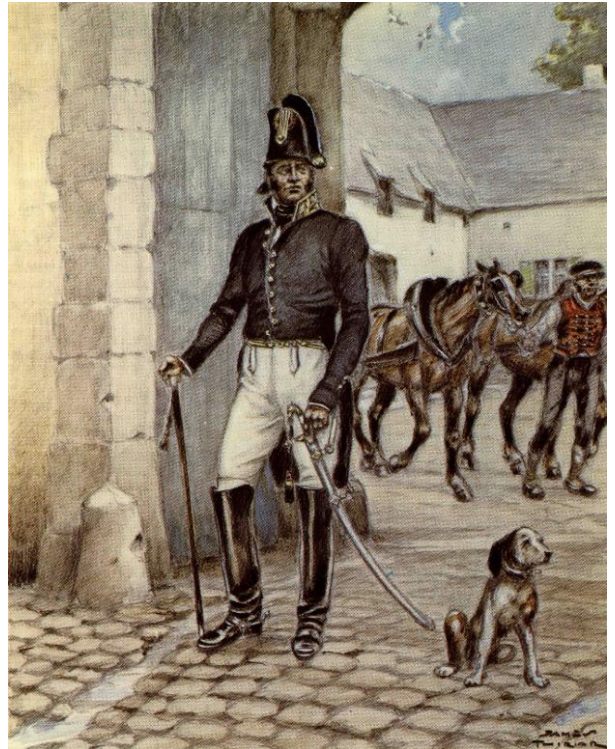

Oude en vergeten beroepen van vroeger

Vandaag: Paardenpostmeester (91)

Een paardenpostmeester: was het hoofd van een paardenposterij, een postdienst, waarbij van paarden gebruikgemaakt werd. Vanaf het ontstaan van het postwezen in 1490 binnen de paardenposterij een pleisterplaats aan een postweg waar de wisseling van paarden en postrijders plaatsvond en waar de gesloten en verzegelde postzakken en andere poststukken in ontvangst werden aangenomen en zo nodig werden doorgezonden in een soort van estafettedienst. Een andere taak van de poststations was om voor daartoe gemachtigde koeriers en postreizigers paarden en een escorte te regelen naar het volgende relais, hetgeen door de reizigers "poster" werd genoemd. Hij verhuurde paarden en of koeriers en verbleef zelf in het gebouw dat zelf ook de naam poststation droeg. In de buurt van poststations bevonden zich vaak eetgelegenheden en onderhoudsdiensten zoals een smid en een wagenmaker. Tegen het door de overheid vastgestelde tarief dat berekend werd per paard en per post (een post was een afstand van twee uur gaans), leverde hij de paarden aan de brievenpost en aan regeringskoeriers. Ook particulieren konden bij hem tegen een vastgesteld tarief paarden en koetsen huren, terwijl diligence-ondernemers, huurkoetsiers e.d. de keus hadden om of bij de paardenpost van paarden te wisselen, of de postmeester een schadevergoeding te betalen van 25 cent per paard en per post, een verplichting die overigens in de praktijk veel werd ontdoken.

(bijdrage van Paul Witters)

Overlijden

Op 19 oktober overleed José Augusteyns. Zij werd geboren in Wuustwezel op 10 januari 1939, was gehuwd met Willy Danckers, was moeder van twee kinderen, vijf kleinkinderen en één achterkleinkind. Van José wordt dinsdag 28 oktober om 11u afscheid genomen in het Keienhof. Zij rust in vrede!

Bin-café rond veiligheid!

De editie 2025 is voor de Kalmthoutse BINs geen hoogvlieger geworden, weinig belangstelling voor de nochtans heel interessante uiteenzettingen gebracht door brandweer kolonel Jan Van Roey en de directeur communicatie van Assuralia, het overkoepelende orgaan van de verzekeringsmaatschappijen. Vooral het slechte weer speelde parten om volk naar het O-KA te lokken. Niettegenstaande dat hadden de BINs meer dan hun best gedaan om er iets moois, gezellig en informatief van te maken. Tijdens de uiteenzettingen konden de aanwezigen

tips en tricks aanhoren in verband met brandpreventie en de verzekering daaromtrent. Op zaterdag was de Lokale politie zone Grens aanwezig om fietsen te markeren en informatie aan te reiken rond cybercriminaliteit en hun werking in het algemeen. Het BIN-kenniscentrum reikte ook weer heel wat tips aan rond zowel inbraken als cybercriminaliteit. Ook op zaterdag bleef de brandweer actief met het geven van informatie! Zoals gebruikelijk zorgden Marco en Willy er ook voor dat er wat kon gedronken worden!

Uit de oude doos

Deze week een foto, genomen op de Putsesteenweg in de bocht ter hoogte van de Korte Heuvelstraat. Zoals het toen meer ging, is dit een postkaart die verstuurd werd met een boodschap in de Franse taal. De Putsesteenweg was in die periode al een kasseiweg, de Korte Heuvelstraat een zandweg, let ook op de boom midden van de aansluiting.

Heide vertelt is een uitgave van
de VZW Heide vertelt.
Redactie: Heidestatiestraat 58/1
2920 Kalmthout
0477/22.24.81
www.heidevertelt.be

3464. F. Hoclen, phot., Cappellen
Heide-Calmthout — Café "In de Helderust."